

על פי הפצרה נחמיה נטעתי לביח דגון להערוכה האמריקנית הישראלית של "האסום". ההערוכה צריכה להיפתח הערב ע"י הנשיא, אבל בינתיים חלה ב.צ. בשמחה. שחיתי בהערוכה כשעה, ובחמש חזרתי בטוס לשדה בוקר, הנסיעה משדה בוקר לרמלה נמשכה שעה ועשרה רגעים, מרמלה לשדה בוקר חמשים רבע.

11.9.56, יום ג'

אנכי כינר לי יהונתן כי נהרג חיל כביק בובריק. לא ידע מריכס וטלגרפתי לנחמיה שיבריק מרטי החקריה. הבוקר בשמונה הגיע אלי קצין מקור חדרום עם כפת דווימה: הלכו 9 חוליות שלנו, בראש כל חוליה קצין (כל החוליות הם בקורס קצינים) לאורך הגבול לסיוור. הפקודה היתה לא להתקרב 500 מטר לגבול, אבל לגוחות החליטה עברו על הפקודה והתקרבו לגבול. במקום אחד ירו אליהם שני אנשי מה"ל מהעבר השני, אנשינו השיבו אש, מיד נזעקו המון אנשי מה"ל וכמריים וירו. אחד נמצע ונסח לחלץ אותו, אבל המחלץ נורה בערמו והכדור הוציאו עיניו. כשאנשינו נסוגו חסרו 4 אנשים. הדבר החל באחה עשרה בבוקר (זמן לא רב אחרי שטחתי בבוקר על פני השטח ההוא). לפנות ערב חסינו לנו שש גולות. היו ערומות והחללנו בהן באופן נורא. כרתו איברי הטיין, דקרו, פצעו. יתכן שתפסו אחדים חיים וגררו אותם לעבר השני. הסגן מהלביון שהביא את הגולות התנצל וסיפר שהיו צריכים לירות במהל ובכפריים לקבל הגולות. ואמנם אנשינו שמעו קול יירות.

הפעולה בקומיימה בוצעה. נהרגו 4 מצרים. אנשינו שבו רק הבוקר לאחר שבע, כי המרחק מהגבול הוא כארבע עשר קילומטר, והיה להם מצוע אחד.

משה בסטוס בדרך לשרה בוקר.

[איועטו]

- [נספת] צבאי [כפרג מסר לקדר שלנו (המברק הוא מיום 9) כי אין מנוס משימוש בכוח. במלחמה ישחממו צרפת אנגליה וישראל. הצ'כים חוששים שלא יקבל מחיר הנשק, אבל הרוסים לוחצים עליהם שיוסיפו לשלוח נשק. עד כה סופקו 200 טנקים 34 ט' (מהם מצרים מסרה לסוריה 56), 40 תותחים 152, 30 תותחים 122, 80 תותחים 122 הוביצר, 28 - 40 מפציצים איל. (תעשיית בה"ם) 150 מיג 15. לפי חוזה שני יש למסור מיד 100 מיגים ויתכן שכבר נמסרו. מהם נמלו באימונים לפחות 17.

- בחשע הגיע משה ואחו צור, גנדי, עוזי ועוד אחדים. משה ציין שני שיקולים בסיורי החוליות שלנו! לא היה להם קשר, כמחאסנים ולא כמסטרלים לא היו צריכים לסייר סמוך לבבול. לפני זמן מה הזמינו כל האלופים ונתנו להם הוראות ברורות שלא יתאמנו קרוב לבבול, לא יירו לעבר הסני, ורק אם יירגמו יכנסו לסטחנו יפגעו בהם. לא חובר כיצד ארבעה נעברו ואיפה נהרגו. הוצע לחקוף הכפר אידנא (יש שם לפחות פלוגת מהל ויתכן - גם פלוגת לגיון, וודאי יקבלו תגבורת הלילה) לפנות אנשים מהבתים (כתי אבן) ולסוץ חלק מהכפר, רק לאחר שימונו האנשים, ישימו מחסום בדרכים שבהם חוכל לכוא תגבורת. הפעולה צריכה להמשיך כל הלילה (אם יתחילו בשזים עשרה) עד שכל בבוקר. הודעתי למשה שאני מחייב פעולת זו, אבל לכך אין לי סמכות מהממשלה וביקשתי לעשות כל ההכנות, אבל א הוא יעלה מיד לירושלים ויבקש מאטכול לשאול כל חברי הממשלה שאפשר להשיג על הפעולה נגד חכפר.

- אטס חגיגה תאניה וחביאת שאר ה- AMX, 15 תותחים מהנועעים וכמות גדולה של תחמושת. הפריקה נמשכה כל הלילה, תימסך היום והלילה שאחריו.

אניה זו נגשה לנמל והכלים הוצאו ע"י מנופים. טנק אחד נקרע בהנפתו, אך לא קרה כל אסון. הגב' ר. שולמן נוכחה במקום.

- בשעה 14:00 קיבלתי מברק מנחמיה כי עד 4 לטנות בוקר הספיקו לפרוק כל המכנות הכבדות. משעה 6 בבוקר המשיכו לפרוק הארגזים יסיימו הפריקה בחר בבוקר, האניה תחזור לבסיסה ותיקח היתרה. אסכול קורא הממשלה לישיבה בשעה שלוש לדון על תגובה. משה ישתתף בישיבה.

- בשעה ארבע הביא אתו לנדור סופר של *Callier's* טייפנט, חנמצא בארץ מאז אמריל, ועשה מקודם כמה חוזשים בארצות ערב. שוחח אתי כשעהיים.
(*Peter Steffens*)

בחר בבוקר יבוא דיו פירטון "ויטלבז" אותנו.

- בשבע קיבלתי מברק ממשה כי חרוב בממשלה התנגד לפעולה נגד כתר אירנה, אבל חייב פעולה נגד אובייקט צבאי. בהתאם לכך יוצאים נגד תחנת חששדה ליד כביש חברון באר שבע, שני קילומטר מהכביש. מניחים כי יש שם 30 חיילים. הזכו המושט הוא שחי פלוגות.

12.9.56, יום ד'

חרדיו הבוקר הודיע על הכרזתו של אייזנהאואר כי ארה"ב מכירה בזכותן של אנגליה וצרפת להשתמש בכוח - אם יכלו כל אמצעי השלום לסידור ענין התעלה, אולם הוא הבטיח כי כל זמן שהוא מכהן כנשיאות לא תצא אמריקה למלחמה בלי החלטת הקונגרס.